

Keiserens nye stil - et kongerike for en lama [DVD]

Keiserens nye stil - et kongerike for en lama [DVD]

Rundt millenniumskiftet var Disney iferd med å gå tom for ideer.

Keiserens nye stil - et kongerike for en lama er noe av det svakeste studioet har levert.

The Emperor's New Groove

Mark Dindal

Walt Disney Pictures

2000

Walt Disney Studios Home Entertainment

16:9 Fullskjerm (1,66:1)

Dolby Digital 5.1

75 min

2

3

Ynkelig inka

Keiserens nye stil - et kongerike for en lama må være en av de mest trøblete produksjonene i Disney-historien. I det minste den best dokumenterte trøblete produksjonen. Filmen startet nemlig som et storslått drama med

Løvenes konge-regissør Roger Allers i førersetet under navnet

Kingdom of the Sun. Testvisningene var negative og produksjonsprosessen gikk tregt, så Disney presset Allers (og Andreas Deja) ut av prosjektet og nykommeren Mark Dindal kom på banen og omstrukturerte hele filmen. Opprinnelig skulle Sting laget musikken til

Kingdom of the Sun, og satt som premiss at kona hans, Trudie Styler, skulle få lage en dokumentar som fulgte produksjonsprosessen. Dokumentaren

The Sweatbox ble lansert i 2001 og var sterkt redigert av Disney-systemet, mens regissørens versjon ble lekket på nett i 2012 og er omtalt som en av de beste innsiktene i hvordan det byråkratiske systemet tok knekken på kreativiteten som florerte hos Disney på 1990-tallet.

Keiserens nye stil står tilbake som en av de svakeste filmene i Disneys kanon.

Vi møter stormannsgale og selvopptatte keiser Kuzco (David Spade) som ønsker å bygge en ny by for å hylle seg selv. Byen skal bygges over en eksisterende landsby og Kuzco kaller til seg bonden Pacha (John Goodman) for å informere om at planene vil gjøre ham og familien hjemløse. Samtidig legger den tidligere keiserlige rådgiveren, Yzma (Eartha Kitt) og hennes høyre hånd Kronk (Patrick Warburton) en plan for å overta kontrollen i keiserriket. Planen går ut på å forgifte

keiseren, men giften viser seg å være en trylleformel som gjør keiseren om til en lama. En rekke forvirrende omstendigheter gjør at Pacha må hjelpe lamaen Kuzco å rømme fra Yzma og Kronk, og det hele ender opp som en katt og mus-jakt etter motgiften som vil gjøre Kuzco til menneske igjen. Underveis oppdager Kuzco også at hans selvopptatte levemåte ikke nødvendigvis gjør livet hans bedre enn den enkle tilværelsen Pacha lever.

Keiserens nye stil er en av de tynneste supmene Disney har kokt sammen. Jeg kommer bare på den senere

Lille kylling (2005), også regissert av Dindal, som holder samme lave nivå. Historien som fortelles er overfladisk og egentlig bare en lang rekke sketcher og visuelle gags som bindes samme av en barg-og-dalbane-aktig jakt. Det er et vennskap som utvikles mellom Kuzco og Pacha underveis i denne jakten, men man blir aldri ordentlig engasjert i det mellommenneskelige aspektet i denne filmen. Filmskaperne har fokus på å overøse publikum med visuelle inntrykk slik at det ikke blir tid til å reflektere over at historien i seg selv ikke holder mål. Filmens design er egentlig ganske flott - hvor inkaenes rette kanter går igjen i designet av karakterer og bakgrunner. Følgelig er det ikke et realistisk preg på det visuelle, men snarere et design som understøtter det fantastiske i historien og det surrealistiske handlingsforløpet.

Av karakterene er det slemmingen Yzma som fungerer best. Utseendemessig følger hun i sporene til andre kvinnelige Disney-skurker så som Cruella deVil (*101 dalmatinere*) og Medusa (

Bernard & Bianca), men Yzma dras ut i det ekstreme rent visuelt og fraværet av realisme gjør sitt til at personligheten hennes også kan dyrkes i ekstraordinær retning. Hun er pur ond og trenger ikke å stå til rette for sine slemme handlinger - selv om rettferdigheten vinner til slutt da Yzma forvandles til en ufarlig pusekatt. Et av filmens få geniale valg er å hyre fabelaktige Eartha Kitt til å gestalte Yzma - hvilket hun gjør med glans. Mange vil nok også sette pris på at det er komiker David Spade som gjør rollen som Kuzco. Personlig er jeg ikke så begeistret for Spades kjølige, avstandsskapende humor og synes aldri han greier å vri karakteren fra å være selvopptatt til å bli en mer vennligsinnet karakter mot slutten av filmen. Spade er og blir en iskald ironiker i mine øyne og har et meget begrenset skuespillertalent. Da står det bedre til med John Goodmans skuespillertalent, men karakteren hans, Pacha, gis en meget begrenset rolle som ikke yter rettferd over registeret til Goodman.

Animasjonsmessig er

Keiserens nye stil en mindre interessant affære. Filmen har et tempo som understreker det manglende innholdet, og som gir seg utslag i animasjonen. Det er så mange visuelle gags, at det ikke er tid til å dvele ved karakterenes forfinede bevegelser eller uttrykk. Den kantete visuelle stilen overføres til animasjonen som kjennes begrenset ut og viderefører den kjappe stilen vi kjenner fra animerte TV-serier, og som DreamWorks adopterer som sin egen utover 00-tallet. Flere av Disneys mest garvede animatører bidrar på filmen; så som Tony Bancroft, Dale Baer og Nik Ranieri, mens en slugger som Andreas Deja takket for seg da Roger Allers og den mer storlatte visuelle stilen forlot prosjektet. Hvis man skal ha en positiv holdning til filmens gagsorienterte stil og visuelle krumpring, kan det hevdes at filmen føyer seg inn i Disney-tradisjonen ved å etterape den visuelle galskapen som preget *Dumbo* (1941) og

Alice i Eventyrland (1951). Den kjappe alt-er-mulig-stilen som preger

Keiserens nye stil kan oppfattes som sjarmerende, men personlig opplever jeg det som et tegn

på rådvillheten som preget Disney på denne tiden. Jeg har mer sans for annerledesheten som *Lilo & Stitch* står for ved lansering i 2002. .

Jeg lar meg ikke begeistre over *Keiserens nye stil*. Filmen oppleves som innholdstom og retningsløs, og jeg finner det ikke sjarmerende at animatørene slippes løs på de mer surrealistiske scenene. Som så ofte tidligere er det den slemme Yzma som til en viss grad redder situasjonen fra totalt mageplask.

Utgivelsen:

Til tross for sine åpenbare svake sider når det kommer til historien som fortelles, ser *Keiserens nye stil* likevel meget bra ut på denne utgivelsen. Bildene er klare og komprimeringen er god. Lyden er også respektabel og ivaretar det dansbare lydsporet og den skravlete dialogen på en bra måte.

Ekstramaterialet er det så som så med. Vi blir servert tre utelatte scener og to musikkvideoer - en med Sting fra det avbrutte filmprosjektet. Under overskriften 'Bak kulissene?' får vi tre korte dokumentarer - en om researchturen staben gjorde til Peru, en om de dataanimerte elementene i filmen og en om skuespillerne som leverer stemmene. Ordinære saker. Helt ordinært er også kommentarsporet med regissør Dindal og noen av de andre sentrale aktørene i produksjonen.

Samlet sett en midt på treet utgivelse av en film som aldri kommer opp til midten av treet.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 22.06.13

Takk til Walt Disney Studios Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Keiserens nye stil - et kongerike for en lama:

Relaterte utgivelser:

[Lille kylling](#)

Ja

[KeiserensNyeStil_cover;](#)